

heid van het Goddelijk Wezen, roept in aanbidding: „Van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God!” (Ps. 90: 2.)

En in de derde plaats denken wij, als wij belijdenis van de Goddelijke éénigheid doen, aan de alle menschelijk verstand zeer verre te boven gaande *volheid* van het leven Gods; want, alhoewel van toenemen in ontwikkeling en wasdom bij Hem, die van alle eeuwigheid af de Volkomene is, geen sprake is, omdat de HEERE is de eeuwig Zijnde, de Onveranderlijke, zoo mag toch geen oogenblik gedacht worden aan een star, ledig, doodsch zijn, want God is het *Leven*, het Eeuwige Leven, en gansch Zijn Wezen is één volheid van tintelend leven.

Ook dit is ééinig in God, want bij geen schepsel wordt daarvan een zweem gevonden. In het leven van den mensch bespeuren wij integendeel, dat slechts een zeer klein deel van zijn wezen in actie is, en dat verreweg het meeste als het ware sluimert. Als hij niet spreekt, rust zijn spraakvermogen; als hij niet denkt, is zijn denkvermogen buiten werking. Het is zelfs zoo, dat, als één vermogen in actie is, het andere noodwendig rusten moet, overmits een mensch niet twee dingen te gelijk kan doen. Het is niet doenlijk, twee vreemde talen op hetzelfde oogenblik te spreken. Zelfs zijn er krachten in den mensch die altijd sluimeren, tenzij ze op bepaalde wijze als het ware worden opgewekt, waarvoor ouderliefde en vaderlandsliefde als voorbeeld kunnen worden bijgebracht, want de ouderliefde ontwaakt als God den kinderzegen schenkt, en vaderlandsliefde vlamt op als de oorlogsfakkels walmt. Daarom spreken wij bij het schepsel van sluimerende vermogens; van vermogens omdat de kracht aanwezig is, van sluimerend omdat er rust is en geen actie openbaar wordt. Als de mensch slaapt, sluimeren zelfs alle vermogens en krachten.

Van God den Heere daarentegen getuigt de Psalmdichter